

1273 2. Beh. af Forsk. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1877 til 31. Marts 1878. 1274

i de giorte Diemed og til de specielle Brug ikke ere overstredne eller de forskjellige Konti sammenbandede. Jeg turde formene, at Statsrevisionen kan ved Undersøgelse af dette Forhold ikke lade sig nøie med blotte Talangivelser eller almindelige Regnskabsoverfigter, men maa have de Attestationer og Vidnesbyrd, som de instruktorske Bestemmelser for de af mig nævnte Embedsmænd fastsætte, at disse skulle afgive, Regnskabet vedkommende, for saa vidt angaar Oversøfteren og for Bygningsinspektørens Vedkommende med Hensyn til Bygningsvedligeholdelsespligten. Jeg skal ikke spørge den høitagtede Finantsminister, men udtale et almindeligt Spørgsmaal: Ere disse instruktorske Bestemmelser for disse høie Embedsmænds Vedkommende opfyldte, saaledes som de findes i Instrux af 25de August 1860? Jeg spørger saa Statsrevisionen derom. Dernæst kommer jeg til en Bemærkning i Betænkningen angaaende en Del af Charlottenlund Skov. Her har Fler-tallet indskrænket sig til at nedlægge en Indsigelse mod Finantsministerens Ret til at gjøre en saadan Indskrænkning som den omhandlede i den offentlige Benyttelse af vore Lystskove, idet man iøvrigt har forbeholdt dette Spørgsmaal til nærmere Behandling. Denne Indsigelse har den meget ærede Finantsminister følt sig ilde berørt af eller i alt Fald ikke følt sig tilfreds med. Jeg vil nu udtale, at dersom den meget ærede Finantsminister kunde inddrage eller bortdrage 21 Eder. Land af Lystskoven fra den hidtilværende offentlige Benyttelse uden Bevillingsmagtens Samtykke, maa han principmæssig kunne lukke hele Charlottenlund Skov og, om man vil, Jægersborg Dyrehave for en lignende Benyttelse. Det er korrekt. Der er ikke Spørgsmaal om et Mere eller Mindre; thi saa komme vi ind paa Spørgsmaalet om det Hensigtsmæssige og om hvad der kan passere eller ikke. Men her er Spørgsmaal om Ministerens Ret til Benyttelsen, og da maa jeg sige, har han Ret til at tage 21 Eder. Land, maa han være berettiget til at tage for sig hele Charlottenlund Skov og Jægersborg Dyrehave. Vi henstille, hvorvidt Ministeren ogsaa vil have sin Ret anerkjendt i det Omfang, jeg nu har nævnt og som med nødvendig Konsekvens følger af hans Opsættelse med Hensyn til de 21 Eder. Land. Jeg skalde betvivle, at han er med dertil. Sagen er nemlig den: Vi bevilge ganske overordentlige Deløb til Vedligeholdelsen af Lystskove, og hvorfor giøre vi det? Jeg vil ikke sige alene, men ogsaa fordi de ere hentagte til offentlig Benyttelse

af en stor Hovedstads Publikum, der trænger uhyre haardt til at komme ud i den friske Luft til sine Læder, især i Sommermaanederne, og for de mange Tilreisende, som kunne have godt af at beundre Kjøbenhavns smukke Omegn. Og jeg siger da, at i samme Grad som Hensigten med Bevillingen indskrænkes af Ministeren paa egen Haand, i samme Grad fræntes den store Bevilling til disse Lystskove. Det er Fleraltets Standpunkt. Det skalde da ogsaa være mærkeligt, at, naar man under Frederik den Syvende gav en Lov, naar man vilde overlade ham Brugen af et Stykke Skov, man saa ikke nu skalde følge den samme Regel, naar man vilde unddrage Noget fra den sædvanlige Benyttelse. Man indvender: Vi have jo Indtægt af disse 21 Eder. Land. Men hvad er Indtægten af disse 21 Eder. Land, og hvilken Del af Udgiften gaar ikke til disse 21 Eder. Land, det vide de Herrer ikke og jeg heller ikke. Vi fastholde derfor, at, skalde der i den Henseende gjøres Noget, og om dette Spørgsmaal disputere vi ikke, thi det ligger ikke for, skalde det være Hensigten at gjøre Noget i den Retning, da maa ikke Forbestyrelsen paa egen Haand tilligemed Finantsministeren gjøre det, hvad enten der er Tale om en Sti eller Mere; thi der er mange Besøgende, der have lidt derved, idet de have fundet deres sædvanlige Veie aflukket. Saa maa man komme til Lovgivningsmagten og til specielt Brug faae dette Tillæg til andre Bevillinger, som ere giorte i lignende Diemed, som der her er Tale om med Hensyn til de 21 Eder. Land. — Jeg kommer i Forbindelse hermed ind paa det Spørgsmaal, som dette berører — og der er givet god Anledning for Fleraltet til at komme ind derpaa, — nemlig Civiliste- og Appanagespørgsmaalet. Jeg turde minde om, at det er den konstitutionelle Ret hos os, at disse Spørgsmaal afgjøres af Lovgivningsmagten, og at der Intet i den Henseende af nogen Betydning kan forandres uden Lovgivningsmagtens Samtykke. Jeg kan godt forstaa, at jo mere man drages ind under den konstitutionelle Sætning, som jeg en Gang har hørt fra det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), at et Ministerium kun behøver Kongens Tillid for at existere, selv om det var paa Bippebrædet, som der var Tale om igaar — (Th. Nielsen: Det er ingen konstitutionel Sætning) — nei, jeg siger, det er det ærede Medlems konstitutionelle Sætning; det er ikke en konstitutionel Sætning i almindelig Forstand — jeg siger, at jeg godt kan forstaa, at, jo mere man fører vort offentlige Liv ind under